

Ἄ! εἶπε καὶ ἐχασμουρήθηκε ὁ γέρος  
Τόση κανεὶς μεγάλη αὐπνία νάχη!  
Δὲν μπόρεσα νὰ ἡσυχάσω σ' ἓνα μέρος  
Κι' ὅλη τὴ νύχτα εἶχα πόνους σ' τὸ στομάχι.  
Ὅμως νὰ ποῦμε, λέει, καὶ τὴν μαύρη ἀλήθεια  
Ἐνήστευα . . . καὶ ἐπαράφαγα βεβίθια.

Ἄς εἶναι . . . εἶπε κ' ἔτριψε τὰ δυὼ του μάτια.  
Ἵστερα ἔντυθη, ἐκάθησε σ' τὸν καναπέ του  
Κι' ἀνάμεσα εἰς τὰ οὐράνια παλάτια  
Ἐτοίμασε σὲ λίγο καὶ τὸν ναργιλέ του.  
Κ' ἐτράβηξε ἐκεῖ κοντά του μιὰ μπουτίλια  
Ἀπὸ ῥακὶ γιομάτι εἴσαμε τὰ χεῖλια.

Τώρα . . . ἄς πιούμε, λέει, μία ἀπὸ τοῦτο,  
Νὰ φύγουν ἡ χολαὶς νὰ πάνε παρακάτω.  
Εἶπ' ὁ Θεὸς καὶ σ' ἓνα μοναχὰ μινούτο  
Ἐδρέθη ὁλόκληρη ἡ μπουκάλια ὡς τὸν πάτο.  
Καὶ ἔσυρε κοντά του ἄλλη μιὰ ἀκόμα  
Γιὰ νὰ δροσίση, πάλι τ' ἄγιό του στόμα.

Ἀρχισ' ὁ Πλάστης νὰ σκοτίζεται κομμάτι  
Καὶ νᾶρχεται σ' τὸ κέρι δίχως νὰ τὸ νοιώθῃ.  
Πάλι ἀπλώνει σ' τὴν μπουτίλια τὴ γιομάτη  
Κι' οὔτε σταλαγματιὰ ἀπὸ μέσα δὲν ἐσώθῃ.  
Ἐσχνάει τώρα καὶ τοῦ ναργιλέ του τὸ μαρκοῦτσι  
Καὶ μὰ τὴν πίστι μου δὲν ἐνοιώθῃ κουκούτσι.

Μέσα σ' αὐτό του ὁ Θεὸς μας τὸ μεθύσι  
Παίρνει ἓνα γιὰρὲ μὲ τὴ γλυκερὰ φωνή του.  
Ἐφώνω: ἄς φέξῃ ἀκούγεται νὰ ξεφωνήσῃ  
Κι' εὐθὺς ἔγινε φῶς κατὰ τὴ θέλησί του.  
Ἵστερα ἓνα κάρβουν' ἀναμμένο παίρνει  
Καὶ εἰς τὸν ναργιλέ του τρέμοντας τὸ φέρνει.

Ῥουφάει ἀκόμα μιὰ χιλιάρικη μπουτίλια  
Καὶ φῆρρε...τραβάει μιὰ ἀπὸ τὸν ναργιλέ του...  
Χιλιάδες σπίθαις . . . γίνηκαν ἀστέρινα χίλια  
Καὶ πάλι ξαναπαίρνει ὁ Πλάστης τὸ γιὰρὲ του.  
Καὶ μέσα σ' τὸ γλυκὸ τραγοῦδι ὁποῦ χύνει  
**Θάλασσα** τώρα, λέει, **θάλασσα** ἄς γίνῃ.

Κ' ἔγιν' ἡ θάλασσα γεμάτη ἀπὸ ψάρια.  
Κ' ἔβλεπε εἰς τὰ στήθη της σὰ σὲ καθρέφτη  
Τοῦ οὐρανοῦ ν' ἀστράφτουν τὰ μαργαριτάρια  
Κι' αὐτὸς ἀπάνω της σὰν ἑραστής νὰ πέφτῃ.  
Κ' ἐπλάστ' αὐτὸ τὸ τόσον εὐμορφο ζευγάρι  
Χωρὶς νὰ παρ' ὁ Πλάστης ἑμὰς δίδου χαμπάρι.

Ἦτανε τώρα ὁ κόσμος ἓνα περιβόλι.  
Καὶ εἶπε ὁ Θεὸς σ' τὸ τόσο του μεθύσι  
Τοῦ οὐρανοῦ μ' οἱ φωτοστολισμένοι θόλοι  
Κι' ὁ κόσμος ὅλος ἀπὸ **ζῶα** νὰ γεμίσῃ.  
Καὶ **δένδρα** θέλω καὶ **πετούμενα** ἀκόμα  
Κ' ἔγιναν ὅσα εἶπε τοῦ Θεοῦ τὸ στόμα.

Κι' ἀρχίνησαν μέσα σὲ δάση σκιασμένα  
Νὰ ψάλλουν τὰ πουλιὰ σ' τὸν Πλάστη μας τραγούδια.  
Τὰ ζῶα νὰ πηδοῦν ἔμπροστά του φοβισμένα.  
Καὶ μυροβόλα νὰ τὸν βραίνουε λουλούδια.  
Καὶ ὅλ' αὐτὰ γεινόντανε μέσα σ' τὴν πλάσι  
Χωρὶς νὰ νοιώθῃ Ἐκείνος ποῦ τὰ εἶχε πλάσει.

Ἐρρίξε τότ' ὁ Κτίστης γύρω του ἓνα βλέμμα  
Καὶ σὰν νὰ ἤθελε σὲ κάποιον νὰ μιλήσῃ.  
Ἐπάγωσε σ' τὰ ζῶα τὰ φτωχὰ τὸ αἶμα  
Μὰ δὲν ἤμπορεσ' ἓνα νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.  
Ἐ! εἶπε θυμωμένος θέλω ἀκόμα ἓνα  
Ποῦ νὰ μιλή . . . νὰ εἶναι **ὅμοιος** μ' ἐμένα.

Γυμνός, ὁλόρθος ὁ Ἀδὰμ ἔτσιπωμένος  
— Μὲ φώναζες, τοῦ λέει, Θεέ, νᾶμαι ἔμπροστά σου.  
— Ἀκουσε, εἶπε ὁ Θεὸς μας βυθισμένος,  
Βλέπεις αὐτά; τὰ βλέπεις; Εἶν' ὅλα δικά σου.  
Ὅμως, αὐτὴ σου ἡ κατασκευή . . . σημαίνει  
Πῶς πρέπει νάχῃς σύντροφο . . . Λοιπὸν **ἄς γένῃ**.

Κ' εὐθὺς γεννιέτ' ἡ Εὐὰ πεταχτὴ, ἀφράτη  
Καὶ πέφτει σ' τοῦ Ἀδὰμ τὴν ἀγκαλιὰ μὲ χάρι.  
Ἄ! καὶ τοῦ Πλάστη μας τὸ κοιμισμένο μάτι  
Θὰ ζήλευε ἂν ἔβλεπε τέτοιο ζευγάρι.  
Ὅμως αὐτὸς δὲν καταλάθενε κουκούτσι  
Κ' ἐκράταγε σ' τὸ χέρ' ἀκόμα τὸ μαρκοῦτσι.

. . . . .

Εὐπνᾷ ὁ Ἀδὰμ ἀπὸ τῆς Εὐᾶς τὴν ἀγκάλῃ  
Ζητᾷ Θεὸ, ψάχνει παραδείσο νὰ εὕρῃ . . .  
Ἦταν σ' τὴ γῆ... στὴ γῆ!... μὰ ποιοὺς τὸν εἶχε βάλει;  
Αὐτὸ οὔτ' ὁ Θεὸς μας ἴσως δὲν τὸ ἔξευρε.  
Κ' εἶπε ὁ Ἀδὰμ πικρὰ κυττάζοντας τὴν κτίσι:  
**Γιὰ μὲ ἦταν' ὄνειρο, γιὰ τὸ Θεὸ μεθύσι.**

De Cock.

## ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ DENTOVINE RIGAUD

Τὸ Ἐλιξίριον τοῦτο βάσιν ἔχον τὴν *ἀρρικαν*, εὐωδιάζει  
εὐαρέστως τὸ χρῶμα, καθαρίζει καὶ δροσίζει τὴν ἀναπνοήν,  
λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ  
αἵματος καὶ δίδει εἰς τὰ οὖλα τὸν ῥόδιον χρωματισμὸν  
ὅστις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς υγιείας.

Παρά Κωνσταντίνω **Ὀλυμπίω**, 206, ἐδὸς Ἑρμοῦ.

## ΥΔΩΡ ΤΟΥ ΔΡΟΣ ΤΡΙΚΟΣ EAU DU D<sup>r</sup>. TRIKOS

Καθαρίζει τὴν κεφαλὴν, ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, κα-  
τευνάζει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), ἐξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας  
τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν στιλπνότητα τῆς κόμης καὶ ἐμ-  
ποδίζει τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν.

Φαρμακευμπορεῖον Κ. **Ὀλυμπίου** ἐδὸς Ἑρμοῦ 206.